

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tăbărași” Iași, ROMÂNIA

Publicație lunară

Ianuarie (Gerar)

nr. 1 (39) / 2020

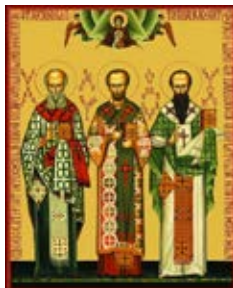
Ingredientele lumii moderne

Citiți în pagina 1

Rodul și scopul rugăciunii

Citiți în pagina 7

Sfinții Trei Ierarhi

Citiți în pagina 14

Îngerii stau deasupra
noastră, în Biserică

Citiți în pagina 9

Biserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

Dragi enoriași, cu voia Domnului am pășit împreună pe prima „treaptă” a acestui an. Mulțumim din inimă tuturor celor care, prin osteneala lor, ne-au ajutat ca publicația noastră să depășească statutul de „foaie parohială”, prin articolele și poeziile trimise sau sugestiile binevenite!

La mulți și binecuvântați ani !

Colectivul de redacție

Ingredientele lumii moderne

*I*n lumea secolului 21, în care plăcerile trupului reprezintă țelul multora dintre noi, unde minciuna și manipularea sunt cele mai folosite „instrumente sociale”, nu strică să ne gândim la identitatea noastră reală, ca o conștientizare a ceea ce suntem cu adevărat, nu a ceea ce vrem să fim în ochii altora și credem mai apoi că suntem.

Știu că o mare parte a trăsăturilor omului modern le vom regăsi în profilul tuturor, al fiecăruia dintre noi, dar mai ales în cel al „șefilor” de toate soiurile, de care e plină lumea în care trăim.

Dar nu numai la „nivel înalt”, ci până jos, pe ultima treaptă a ierarhiei sociale, dovadă că natura umană pervertită e aceeași, doar că diferă forma și posibilitățile de „exprimare”, de la țară la țară, de la funcție la funcție, de la individ la individ...

Într-un citat, Nicolae Iorga spunea că e greu să întâlnești un om cu adevărat prost. Pe cel care tinde să bată recordul la prostie, îl cunoști mai întâi prin aceea că nu se îndoiește de el însuși și tot ceea ce spune devine automat „lege” pentru toți.

Personal, sunt convins că nu există om prost, deoarece Domnul Hristos l-a făcut pe om după chipul și asemănarea Lui, ceea ce mă conduce la concluzia că omul este dotat cu minte întreagă și intelect. De aceea, omul nu-și pierde niciodată inteligența și conștiința de sine, bineînțeles dacă are „creierul sănătos”, după cum frumos afirma maica Siluana Vlad. Altminteri apar probleme serioase personale și sociale, mai ales atunci când sufletul e grav bolnav de patimi, iar patimile întunecă rațiunea. Atunci, „gura celor nebuni revărsă prostie” (Pilde 15, 2), iar omul devine tot mai puțin conștient de răul pe care și-l face sieși, dar mai ales celor din jurul său, de care pretinde că îi pășă.

Sunt convins că prostia și inteligența au coexistat în toate societățile, fiind sursa multor tensiuni și conflicte la nivel de etică, morală, de atitudine interioară, de abordare și înțelegere, de luare de poziție și acțiune...

Când spun „prostie” nu vreau să mă refer la persoanele cu o cultură mai modestă sau cu o gândire și o exprimare simplă, până la urmă simplitatea reprezintă o

virtute, sinonimă cu darul dumnezeiesc al înțelepciunii, așa cum bine știm, care nu are legătură cu diplomele „furate”, ci cu credința curată și cu smerenia Domnului Hristos; dar, nu pot să nu fac referire la acei „oameni” care calcă în picioare cele mai elementare norme morale, de bun simț și conduită; care se cred atotcunoscători, etaloane și modele pentru ceilalți; care își arogă, în mod sfidător, calități, virtuți creștinești, drepturi și poziții sociale, pe care nu le merită.

Nu ar fi prea mare bătaie de cap, mai ales în zilele noastre, când prin intermediul tehnologiei avansate, ne „gratulăm” unii pe alții non-stop. Mă mir că nu plesnește internetul de atâta mândrie și vorbire despre sine!

Mă gândeam la o pildă potrivită pentru această „speță”, dar cred că cea mai bună pildă o regăsim chiar în noi, în lumea aceasta în care trăim, în ceea ce suntem. Pot să spun că noi suntem o pildă vie a ceea ce a devenit lumea secolului în care trăim.

Cu părere de rău spun că trăim într-o lume al cărei unic vis se confundă cu „mărirea de sine” și cu înavușirea, toate cu excluderea Domnului Hristos din suflet și din viața personală.

Generalizarea unor moduri de gândire și de viață deplasate unite cu promoțiile și reclamele, etichetate „la modă”, promovate constant prin mass-media, ajung să fie confundate cu „rețete” de fericire demne de luat în seamă și de urmat de către omul modern, pentru falsul motiv că „toată lumea face la fel”.

Solomon grăia prin Duhul Sfânt: „Până când, proștilor, veți iubi prostia? Până când, nebunilor, veți iubi nebunia? Și voi, neștiutorilor, până când veți urî știința?” (Pilde 1, 22).

Când prostia se asociază cu aroganța, cu mândria, cu părerea și închipuirea de sine, cu incultura, atunci sunt întrunite toate ingredientele lumii moderne.

„Și mi-am întors privirea să văd înțelepciunea, nebunia și prostia. Căci ce poate să facă un om de rând peste ceea ce a făcut un rege?” (Ecclesiastul 2, 12).

Istoria umanității vorbește de la sine despre atâția „rătăciți” cu mintea, „conducători” ai popoarelor, legiuitori, considerându-se apărători declarați ai dreptății și care au adus atâta suferință și durere în lume.

Și chiar dacă noi, oamenii, nu putem face aparent nimic, să nu uităm că Domnul Hristos i-a mântuit pe cei care au trăit demn și s-au jertfit pentru adevăr, din credință nefățarnică.

Trăim vremuri în care suntem aproape permanent agresati, uneori chiar umiliți, de prostia virulentă și de toate manifestările ei nesimțite, care lovesc direct sau indirect în dreapta credință și în Biserica noastră.

Inteligent este să nu facem un scop în sine din lupta cu prostia, dar, bineînțeles,

nici să nu închidem ochii la cele rele. Ar fi o pierdere de timp și de energie, precum și o deturnare de la țelul adevărat al vieții noastre care cred ca este iubirea aproapelui spre slava lui Dumnezeu.

Să ne aducem aminte că smerenia (o trăsătură pe cale de dispariție) nu e sinonimă cu slăbiciunea sau cu umilința, ci înseamnă respect de sine și demnitate, precum și luptă duhovnicească, de a urma chemării lui Dumnezeu, pentru a fi „sarea pământului” (Matei 5, 13) și „lumina lumii” (Matei 5, 14).

Oare, se poate numi comunicare între persoane, un așa-zis „dialog” care se rezumă doar la a ne lăuda, a ne impune punctele de vedere, a judeca și a vorbi de rău pe cei de lângă noi, la a ne „descărca” mereu nemulțumirile și problemele personale, la a ne da cu părerea despre realități care ne depășesc înțelegerea?

Dacă ar fi să sintetizez cuvintele părintelui Iulian referitoare la sărbătorile creștine din care lipsește tocmai sărbătoritul, pot spune că tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru, reprezintă dovada „golului” lăuntric, strigătul unor suflete fără Dumnezeu și fără iubire, care caută desperate și obosite plăcerea în lucruri derizorii, în păcate și în patimi, acolo unde bucuria adevărată nu există.

Închei „pledoaria” mea cu convingerea că și în lumea aceasta sunt multe lucruri frumoase, bune și minunate. Cât este de bine să fii înțelept, să fii cu înțelegere și cu îngăduință față de oameni..., dar, dintre toate cele bune, cred că lucrul cel mai important este „ca cineva să fie bun”, adică să poți da mărturie că acel cineva are o inimă bună, după cum spunea părintele Teofil Păraian; iar părintele Galeriu ne îndemna: „Să lăsăm viața noastră să vorbească de la sine, drept cea mai bună mărturie înaintea oamenilor și să ne ferim capul de frig și de prostie”.

Un An Nou cu bucurie!

Eugen Antohi - parohia Sf. Vasile Tătărași

Lumea modernă aparține celor pe jumătate
educați, o clasă cumva dificilă, întrucât
este formată din oameni ce nu își dau seama
cât de puțin știu.

— William R. Inge

Când nu te afli în biserică, să spui în sinea ta aceste trei cuvinte

Așa și tu, atunci când ești ispitit, să ceri tainic ajutor de la Dumnezeu. El este tot timpul alături de tine, de aceea nu trebuie să I te adresezi într-un fel anume, așa cum faci cu oamenii.

Când nu te afli în biserică, să spui tainic în sinea ta „Miluiește-mă, Doamne!”. Strigă la Dumnezeu cu gândul tău, fără să-ți miști buzele.

Dumnezeu ne aude și atunci când tăcem. Nu este atât de important unde, ci cum ne rugăm. Chiar și când te afli în baie să te rogi. Să te rogi oriunde ai fi. Întreaga zidire este biserica lui Dumnezeu. Tu însuși ești biserica lui Dumnezeu și cauți loc unde să te rogi?

În fața evreilor era marea, iar din spate veneau amenințător egiptenii. Atunci, Moise a fost cuprins de o așa de mare spaimă, încât a cerut ajutor lui Dumnezeu fără să spună niciun cuvânt. Și chiar dacă vocea lui Moise nu se auzea, Domnul l-a întrebat: „Ce strigi către Mine?” (Ieș. 14, 15). Așadar, Dumnezeu l-a auzit chiar dacă nu spusese nimic. Așa și tu, atunci când ești ispitit, să ceri tainic ajutor de la Dumnezeu. El este tot timpul alături de tine, de aceea nu trebuie să I te adresezi într-un fel anume, așa cum faci cu oamenii. Vei striga și Domnul te va auzi; la strigătul tău El va zice: „Iată-mă!” (Isaia 58, 9). Dacă ai mereu inima curată, Dumnezeu te va auzi oriunde și oricând.

Cele mai iubite cuvinte: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul”.

A te ruga cu adevărat înseamnă a sta cu mintea în inimă, în prezența Domnului, adică a fi pe deplin deschis lui Hristos, fiind în comuniune cu El din adâncurile ființei noastre. Sfântul Apostol Pavel scrie că Duhul Sfânt ne învață cum să ne rugăm, cu suspine prea adânci pentru a le exprima în cuvinte (Romani 8, 26). Ca să spun adevărul, nu mă aflu încă acolo, nici pe departe. Am nevoie de cuvinte în rugăciune pentru a nu-mi lăsa mintea să rătăcească.

De aceea, cuvintele simple ale Rugăciunii lui Iisus sunt atât de iubite în Ortodoxie: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul!”. Ori de câte ori facem ceva care nu are nevoie de o concentrare mintală semnificativă, ne putem ruga în tăcere cu Rugăciunea lui Iisus.

Dacă nu este nimeni în apropiere, putem spune cuvintele cu voce tare, fără a provoca probleme. Pentru rugăciunile personale obișnuite de dimineață sau de seară, putem dedica cinci sau zece sau mai multe minute. Nu este teologie abstractă, ci o motivație ce ne așază în locul potrivit înaintea Domnului.

Cu această rugăciune în inimile noastre, cerem ajutorul lui Hristos, chiar atunci când mărturisim greșelile noastre. Nu trebuie să fie rostită ca și cum recităm o formulă sau am încerca să Îl influențăm pe Dumnezeu cu cuvinte magice, ci din inimă, cu concentrare deplină.

Noi vorbim Domnului direct, cu smerenia intensă a vameșului care, spre deosebire de fariseul îndrăzneț și vorbăreț, putea doar să se bată în piept și să spună: „Dumnezeule, fii milostiv mie, păcătosului” (Luca 18, 9-14). Persoana care se roagă cu Rugăciunea lui Iisus în acest mod este om care crește în cunoașterea lui Dumnezeu, adică un om care se apropie de Dumnezeu. Da, omul folosește cuvinte și noi credem că aceste cuvinte sunt adevărate.

Deși scopul nu sunt cuvintele în sine, ele sunt necesare celor mai mulți dintre noi pentru a ne concentra mintea și a ne deschide inima în smerenie și pocăință. Dacă încerc să stau în liniște chiar și pentru câteva minute, în rugăciune fără cuvinte, mintea mea răătăcește teribil.

Nu sunt un expert al rostirii Rugăciunii lui Iisus, dar o consider foarte folositoare pentru cel care vrea să stea așa cum se cuvine înaintea Domnului. Dacă ne adresăm Lui cu smerenie și pocăință, simțim puterea și prezența Sa în viața noastră. Sufletul nostru devine mai fin racordat la ceea ce face El, iar El răspunde chemării noastre de a ne ajuta.

Aceasta nu este o meditație pentru a te elibera de stres, ci o smerită rugăciune către Mântuitorul nostru.

Sfântul Ioan Gură de Aur

Extras din Problemele Vieții; Pr. Prof. Philip LeMasters, Credința uitată. Vechi adevăruri din Răsăritul creștin pentru creștinii contemporani

Duminica nu-i a noastră, ci e a lui Dumnezeu!

Duminica nu-i a noastră, ci e a lui Dumnezeu! Nu-i o zi liberă, ci e o zi a lui Dumnezeu; nu-i o zi în care putem face ce vrem, nu-i o zi de care dispunem, ci este o zi în care trebuie să facem lucrul lui Dumnezeu. Iar lucrul lui Dumnezeu, între altele, este participarea la sfintele slujbe; participare zic, nu numai asistare. Credincioșii noștri toți trebuie să știe că la slujbe nu asistăm, ci la slujbe participăm.

Toți slujim la măsurile noastre: preoții la măsura de preot, episcopii la măsura de episcop, diaconii la măsura de diacon, cântăreții la măsura de cântăreți, coriștii la măsura de coriști, credincioșii de rând la măsura de credincioși de rând, dar toți trebuie să știe că participă! Nu se duc să vadă un spectacol, nu se duc să facă niște aprecieri asupra felului cum se desfășoară slujba, ci se duc la biserică să-I slujească lui Dumnezeu! Să răspundă cu „Amin!” la cele ce le spune preotul la ecfonise, să răspundă „Doamne, miluiește!” la ceea ce preotul îi îndeamnă să se roage, să răspundă cu „Ție, Doamne!” la ceea ce cere acest răspuns, să răspundă cu „Dă, Doamne!” la ceea ce înseamnă îndemn de a cere ceva de la Dumnezeu... Deci toate acestea se fac pentru a se ști clar de către credincioși că participă realmente la slujbă.

Pr. Teofil Părăian - Extras din „Cuvinte către tineri”, Ed. Omniscop, Craiova, 1998, pag. 32

Rodul și scopul rugăciunii

Spun Părinții că mintea ușor se îmbolnăvește și ușor se curățește. Inima însă greu se curățește și greu se îmbolnăvește. Îndată ce intră ceva rău în minte, îndată se îmbolnăvește mintea, câtă vreme cu inima nu se petrece de îndată, ci numai cu părtășia la gândul cel rău.

Astfel, când inima are o dispoziție duhovnicească, iar mai târziu o pierde, începe și mintea să se îmbolnăvească, dar inima nu se schimbă ușor, fiindcă mai înainte a fost preschimbată de dumnezeiescul har și astfel, încet-încet, înaintează răul.

De aceea, este nevoie de Rugăciune, fiindcă inima se preschimbă, din trupească, împătimită și egoistă, în bună, încât ajunge să nici nu mai simtă patimă. Și când se curățește centrul, atunci toate cele dimprejurul lui și din raza lui vor fi curate.

Rugăciunea va alunga deznădejdea, disperarea, delăsarea și trândăvia, fiindcă va zămisli o nouă bună-intenție, o nouă osteneală, o nouă luptă. Și atunci, dacă vom simți lucrul acesta, vom simți efectiv rodul Rugăciunii, scopul Rugăciunii.

Starețul Efrem Filotheitul

Strofe pentru suflet

Musafirul

La ușa sufletului meu
Am auzit un glas duios:
„Deschide, fiule, sunt Eu,
Mântuitorul tău, Hristos!”.

De glasul Lui am tresărit
Și tare mult m-am bucurat,
Dar mai apoi mi-am amintit
Că-s păcătos și-am lăcrimat...

„Acum nu pot să Te primesc,
Iisuse-al meu, că-s prea murdar...
Așteaptă să mă pocăiesc,
Apoi să vii la mine iar!”.

Dar vocea Domnului Hristos
Atunci mai blândă se făcu:
„Sărman copil neputincios,
Păi EU te voi sfinți, nu tu!”.

Apoi am plâns, am plâns cu foc,
Văzând că-I sunt atât de drag
Și nu L-am mai oprit deloc
Să-mi treacă-al sufletului prag...

Și a intrat în viața mea
Și nu a mai rămas ungher
Din inima-mi odată rea,
Să nu-l fi prefăcut în cer!

Acesta-i cazul meu frumos
Și vă îndemn cu drag pe voi:

Deschideți grabnic lui Hristos,
Căci El ne mântuie, nu noi!

Să nu mai amânați defel,
Căci cine știe, într-o zi
Veți observa uimiți că El
S-a dus și nu va mai veni...

Autor: Pr. Sorin Croitoru

Mulțumire

Îți mulțumesc, Doamne,
Că m-ai ajutat și azi,
Iartă-mi păcatele, Doamne,
Sufletul să-l lași curat.

Să-i ajuți și pe părinți,
Pe surori, pe frați mai mici;
Ține-le, Doamne, îndurate,
Sufletele lor curate.

Doamne, Ție-ți mulțumesc,
Scumpul meu Tată Ceresc,
Să mă ții mai sănătoasă,
Veselă și bucuroasă.

Mare Ție-ți e puterea,
Slavă Tatălui din veci;
Îți mulțumesc, Doamne sfinte,
Pentru tot ce-mi împlinești!
Amin.

*Autor: Elev Anton Beatriss - cl. a IV-a
Școala „Gh. Ciobanu” Andrieșeni jud. Iași*

Îngerii stau deasupra noastră, în Biserică

Fii foarte atent când te găsești în biserică, a continuat el. Să nu vorbești cu cineva și când cânti, nu te strădui din slava deșartă să faci glas frumos, spre plăcerea oamenilor.

– Oare este mare păcat acest lucru?

– Trebuie să știi, fiule, că deasupra oamenilor în biserică, se află mulțime de îngeri, care cântă împreună, în chip nevăzut. Când vreun credincios începe să glumească sau să vorbească cu alții despre cele trupești, îngerii care îl vad, lasă cântarea și se întristează amar pentru starea lui, zicând: „O, în ce grea ticăloșie a căzut sufletul acestui om! Cu câtă nesimțire stă el în biserică, fără frică de Dumnezeu și fără de rușine. Dumnezeu i-a făcut urechile ca să le umple de rugăciune smerită și evlavioasă, iar el le umple de râs și de bârfeală!”

Aceste cuvinte m-au umplut de spaimă, și de atunci intru în biserică, cu mai multă evlavie. Îmi aduc aminte de cele ce mi-a spus Cuviosul, iar, dacă, vreodată uit și spun vreun cuvânt, mă gândesc cu teamă și mă rușinez de îngerii lui Dumnezeu.

Extras din „Viața și învățăturile Sfântului Ierarh Nifon”, Ed. Episcopiei Romanului și Hușilor, Roman, 1993, pag. 16

Să nu bârfești niciodată un preot, nici dacă e caterisit!

*I*n Pireu, cu destui ani în urmă, un preot a fost caterisit și pentru că avea o dublă pregătire, a lucrat după aceea ca profesor.

Desigur, a cerut transferul și a plecat în altă parte. De sărbători, venea în Pireu ca să-i vadă pe ai săi și pe prieteni. O doamnă l-a recunoscut și i-a zis alteia:

–Îl cunoști? A fost preot „și l-au tuns”, l-au caterisit. Cealaltă când a auzit, fiind și slabă de minte, când fostul preot a trecut pe lângă ea, „i-a pus coarne” și s-a strâmbat în spatele lui. N-a trecut un an și femeia a murit și au înmormântat-o în Cimitirul Învierii. S-au încheiat trei ani (n.n. acesta era termenul legal acceptat pentru deshumare), după care au deshumat-o și au găsit-o putrezită, în afară de mâini care erau întregi, de parcă atunci ar fi fost puse în mormânt și negre ca și cum ar fi fost vopsite, cu unghii mari cumplite la vedere.

Au chemat pe preotul cimitirului care i-a făcut slujba și i-a citit rugăciunile de iertare de trei ori, dar nu s-a întâmplat nimic! Atunci l-au înștiințat pe mitropolitul Hrisostom, care a venit imediat, și-a pus epitrahilul și omoforul și a citit rugăciunea

arhierească de iertare, dar tot nu s-a întâmplat nimic.

Printre rudele și cunoscuții care se aflau la deshumare era și doamna aceea care-i arătase moartei pe preotul caterisit. Era vecina ei și rudă mai îndepărtată. Aceasta se gândea:

-Ceva păcate trebuie să fi făcut mâinile, dacă acestea n-au putrezit. Și și-a adus aminte de acea întâmplare, a priceput care este cauza și a povestit mitropolitului. Acesta a dispus să-l găsească imediat pe acel preot caterisit. Pentru că aceasta se întâmpla în perioada vacanței școlare, l-au găsit în Pireu. În după-amiaza acelei zile, el a mers cu mitropolitul la cimitir. Între timp, separaseră oasele moartei, iar mâinile le puseseră într-un colț. Mitropolitul l-a pus în temă pe fostul preot și i-a zis:

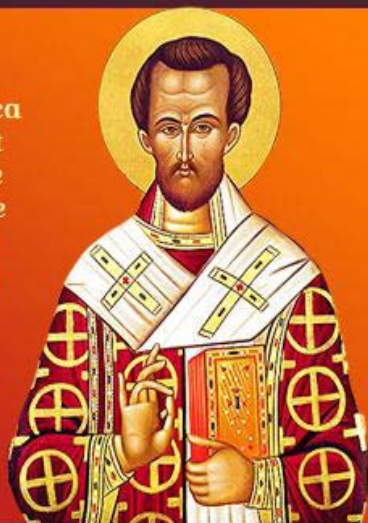
-Vino să vezi, fiule, harul preoției nu te-a părăsit, ci a rămas lipit de tine. Iart-o, spune „Dumnezeu s-o ierte”, atinge-ți mâinile de mâinile ei și minunea se va întâmpla. Când preotul a rostit acele cuvinte și i-a atins mâinile, ele s-au făcut țărână.

Pr. Stefanos Anagnostopoulos

Extras din „Explicarea Dumnezeieștii Liturghii”

"Dumnezeu atât de mult Se îngrijește ca noi să trăim în pace unii cu alții, încât răbdă să rămână nesăvârșită jertfa ce l-o aducem, să întrerupem slujba către Dumnezeu numai din dorința ce o are de a pune capăt dușmăniei și unii ce o avem unii față de alții."

Sfântul Ioan Gură de Aur
347 - 407

Credința pentru copiii de toate vârstele

Lacrimile Lui Hristos

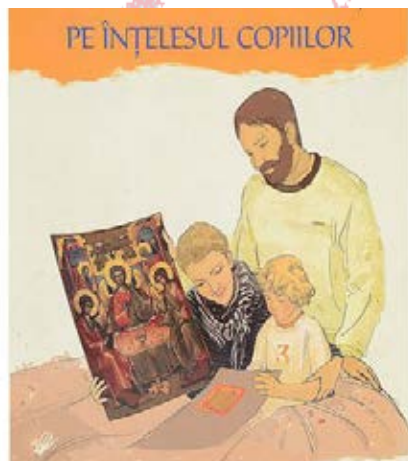
Un tânăr monah era tare mâhnit că niciodată nu i se arătase Domnul, în vis sau altfel, că niciodată nu vorbise măcar cu unul dintre Sfinții lui Dumnezeu. El auzise că Dumnezeu s-a arătat tuturor fraților și că mulți frați vorbeau zilnic cu sfinții și atunci hotărî să renunțe la călugărie.

A lepădat hainele călugărești, apoi în lume, într-o singură zi s-a îmbătat, a curvit, a participat la jefuirea unui bogătaş beat, apoi a cerut o slujbă unui cârciumar. Cârciumarul i-a dat o slujbă de ajutor la bucătărie și i-a dat și o cameră. Aici călugărul adormi, dar se trezi la miezul nopții, după obiceiul pe care și-l făcuse, căci întotdeauna se ruga la miezul nopții când era monah.

Și-a dat seama că poate rugăciunea îl va ajuta să mai spele din păcatele pe care le-a făcut în acea zi și s-a dus într-un colț îngenunchind. Acolo, rugându-se, l-a podidit plânsul. Nu a băgat de seamă la lacrimile care îi curgeau, și acolo – după atâta oboseală și după atâta păcat – adormi din nou. A dormit adânc și, trezindu-se dimineață, a văzut că locul era pătat de sânge acolo unde el a plâns. S-a uitat peste tot, chiar și în oglindă; și-a cercetat fiecare parte a corpului.

Văzu că nu are nici cea mai mică zgârietură, că sângele nu era al lui. S-a uitat mai bine și iar s-a apropiat de locul unde făcuse rugăciunea și văzu din nou stropii de sânge. Atunci a înțeles că pentru păcatele lui, Hristos plânsese odată cu el, dar nu cu lacrimi de om, ci cu lacrimi de sânge.

Povestire inclusă în cartea NESTEMATE DUHOVNICEȘTI vol. I, Editura Cristimpuri, 2010

Mic florilegiu educațional din învățăturile Cuviosului Paisie Aghioritul

„Adeseori, copilul primește multe înrâuriri de la cei din afara familiei. Dar atunci când va crește, dacă are intenție bună, Dumnezeu îl va lumina mai mult pentru a înțelege înrâuririle negative pe care le-a primit și pentru a se nevoi să le lepede.”

„Astăzi, cei mai mulți copii îi văd pe părinții lor numai seara, pentru puțin timp și astfel nu se satură de dragoste. De multe ori, părinții care sunt dascăli sau medici și se ocupă la serviciul lor cu copii, atunci când se întorc acasă nu mai au afecțiune și pentru copiii lor. Sunt obosiți, căci li s-a terminat bateria. Sau vezi unele cadre militare care, fiind obișnuite să dea pedepse severe soldaților atunci când nu se supun, vor să impună și în familie disciplina militară și astfel se poartă aspru cu copiii lor sau chiar le dau și câte o palmă pentru lucruri neînsemnate. La fel și unii judecători, nu arată dragoste și afecțiune față de copiii lor, ci atunci când aceștia fac vreo pozna deschid și acasă proces. De aceea, acești copii vor avea mai târziu probleme psihologice.”

„Astăzi, copiii nu se satură de dragostea mamei și nici nu învață limba maternă, pentru că mama lipsește, fiind toată ziua la serviciu și-și lasă copiii cu femei străine. De o mie de ori o duc mai bine copiii de la creșă, unde se află și vreo educatoare cu dăruire, care să le arate puțină afecțiune, decât copiii pe care îi părăsesc părinții și sunt îngrijiți de o femeie plătită și după aceea ce se întâmplă? Cel care nu are o mamă, are o grămadă de doici.”

„Atunci când copiii sunt ajutați de mici și se umplu de Hristos, vor fi lângă El totdeauna și chiar dacă ar devia puțin atunci când vor crește, din cauza vârstei sau a unei rele prietenii, pe urmă iarăși se vor întoarce la El. Pentru că frica de Dumnezeu și evlavia care au adăpat inimile lor încă din vârsta copilăriei nu este cu putință să fie uitată vreodată.”

„Bătaia, pe cât se poate, părinții să o evite. Să încerce cu bunătate și cu răbdare să-l facă pe copil să înțeleagă că ceea ce face nu este corect. Numai când copilul este mic și nu înțelege că ceea ce vrea să facă este primejdios, numai atunci îl ajută, căci primind o palmă va ține minte să nu mai facă altădată. Frica de a nu mai primi cumva vreo palmă i se face copilului ca o frână care îl protejează.”

Sursa: www.crestinortodox.ro

Sfinții Trei Ierarhi

Pe Sfinții Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur, îi sărbătorim laolaltă în data de 30 ianuarie, ca pe cei mai mari învățători și păstori ai Bisericii. Viața lor sfântă și învățăturile lor alcătuiesc dreptarele Ortodoxiei, vrednice de toată lauda și încrederea. Este o dovadă limpede că este rătăcire să nu crezi ca ei.

Ei arată la treapta cea mai înaltă „calea cea împărătească” în Biserica Ortodoxă. Și pentru că, pe lângă darul tălmăcirii Sfintelor Scripturi, ei s-au învrednicit și de înalta treaptă a arhieriei, sunt cunoscuți îndeobște sub numele de Sfinții Trei Ierarhi.

Pomenirea aparte a Sfântului Vasile se face la 1 ianuarie, a Sfântului Grigorie Teologul la 25 ianuarie, iar a Sfântului Ioan Gură de Aur la 27 ianuarie și la 13 noiembrie. Astăzi prăznuim roadele pe care multa lor strădanie le-a adus Bisericii Mântuitorului Iisus Hristos.

Sfinții Trei Ierarhi au trăit cam în aceeași vreme, adică în veacul al patrulea și toți trei au adus Ortodoxiei chezașia și strălucirea sfințeniei unor oameni cu înaltă știință de carte, cunoscând ei atât adâncurile învățaturii lui Dumnezeu din Sfintele Scripturi, moștenite de la Sfinții Apostoli, cât și prețuind, ceea ce era bun în știința și filosofia vremii lor.

Sfântul Vasile cel Mare

Sfântul Vasile cel Mare a fost totodată păstor al mirenilor, dar și mare îndrumător al călugărilor. Cele mai vestite cuvântări ale lui, din amvon, sunt tâlcuirile la Cartea Facerii și tâlcuirile la Cartea Psalmilor. Cât privește rânduielile date de el călugărilor, acum 16 veacuri, ele dăinuiesc și astăzi. Vrednic de însemnat este locul pe care Sfântul Vasile îl dă muncii, alături de rugăciune, în viața călugărilor.

Cu adevărat, învățător al mirenilor, el unește cuvântul cu fapta, chemând pe cei bogați să sprijine așezămintele creștine întemeiate de el pentru ajutorarea săracilor, a bolnavilor, a tuturor celor slabi și neputincioși din cetate.

Sfântul Vasile cel Mare și Sfântul Ioan Gură de Aur s-au străduit și cu

înfrumusețarea și desăvârșirea Sfintei Liturghii din timpul lor, lăsând Bisericii Răsăritene cele două Liturghii care le poartă numele și care se săvârșesc în Biserica Ortodoxă până astăzi.

Sfântul Grigorie Teologul

Orator înăscut, poet și mare teolog, Sfântul Grigorie și-a câștigat renumele de „Cuvântătorul de Dumnezeu”, adică „Teologul”, tălmăcind pe înțelesul oamenilor din timpul său, taina Sfintei Treimi.

Chemat la Constantinopol, cetate care căzuse atât de mult în rătăcirea lui Arie, încât nu mai rămăsese în ea decât o singură biserică ortodoxă, biserica Învierii, după cinci ani de cuvântări în această biserică, starea lucrurilor s-a răsturnat și în toată capitala nu mai era decât o singură biserică a adeptilor lui Arie, toate celelalte redevenind ortodoxe. Pentru aceasta a și fost ales arhiepiscop al Constantinopolului. Puțini teologi au ajuns la înălțimea și la adâncimea teologiei lui. Cele mai vestite dintre cuvântările lui sunt Cele cinci Cuvântări Teologice, ținute de el în biserica Învierii din Constantinopol.

Sfântul Ioan Gură de Aur

În ceea ce privește pe Sfântul Ioan Gură de Aur, acesta a folosit amvonul mai ales pentru învățarea mirenilor, chemându-i pe toți, de la cei mai smeriți, până la cei mai semeți, la pocăință și la milostenie, îmbărbătându-i și dojenindu-i, dând ca pildă viața sa de nevoiță, dar și de dârză bărbăție.

A fost socotit cel mai iscusit predicator pe care l-a avut Biserica. Drept mărturie a cuvântărilor lui, el a lăsat Bisericii Tâlcuirea Evangheliei după Matei și Tâlcuirea celor 14 Epistole ale Sfântului Apostol Pavel. Tâlcuirile lui sunt o adevărată Evanghelie practică.

În sfârșit, Sfinții Trei Ierarhi s-au asemănat între ei și prin slăbiciunea lor trupească. Toți trei au avut o sănătate plăpândă, îndurând cu răbdare numeroase neputințe și boli. În slăbiciunea vasului lor trupesc sălășluia însă tăria cea neasemănată a Duhului și cuvântul lor era unit cu fapta.

Împodobiți cu asemenea daruri, Sfinții Trei Ierarhi au fost mult cinstiți în toată lumea creștină, dar mai ales în Împărăția dreptcredincioasă de răsărit, atât de mult, încât, în chip neașteptat, cinstirea lor a ajuns o pricină de dezbinare între credincioși, la sfârșitul veacului al XI-lea și începutul veacului al XII-lea, pe vremea când în Constantinopol cârmuia cucernicul împărat Alexie I Comneanul (1081-1118).

Sursa: www.basilica.ro

Calendar creștin ortodox - Ianuarie 2020

- 1 M (†) **Tăierea împrejur cea după trup a Domnului; †) Sf. Ier. Vasile cel Mare**
- 2 J **Înaintepăznuirea Botezului Domnului; Sf. Silvestru, Ep. Romei; Cuv. Serafim de Sarov**
- 3 V Sf. Prooroc Maleahi; Sf. Mc. Gordie
- 4 S Soborul Sf. 70 de Apostoli; Cuv. Teoctist, egumenul de la Cucumia Siciliei
- 5 D **Sf. Sfințit Mc. Teotempt și Sf. Mc. Teona; Cuv. Sinclitichia (Ajunul Bobotezei)**

Duminica dinaintea Botezului Domnului - Ap. II Timotei IV, 5-8, Ev. Marcu I, 1-8, glas 4, voscr. 7

- 6 L (†) **Botezul Domnului (Boboteaza)**
- 7 M †) **Soborul Sf. Prooroc Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul Domnului**
- 8 M Cuv. Gheorghe Hozevitul și Emilian Mărt.; Cuv. Domnica
- 9 J Sf. Mc. Polieuct; Cuv. Eustratie
- 10 V Sf. Grigorie, Ep. Nisei; Sf. Ier. Dometian; †) Sf. Cuv. Antipa de la Calapodești
- 11 S † Cuv. Teodosie cel Mare, începătorul vieții de obște; Cuv. Vitalie
- 12 D **Sf. Mc. Tatiana diac. și Eutasia**

Duminica după Botezul Domnului - Ap. Efeseni IV, 7-13, Ev. Matei IV, 12-17, glas 5, voscr. 8

- 13 L Sf. Mc. Ermil și Stratonice; Cuv. Iacob din Nisibe
- 14 M *Odovania Praznicului Botezului Domnului;* Cuv. Părinți uciși în Sinai și Rait
- 15 M Cuv. Pavel Tebeul și Ioan Colibașul
- 16 J **Închinarea cinstului lanț al Sf. Ap. Petru; Sf. Mc. Pevsip și cei împreună cu el**
- 17 V † Cuv. Antonie cel Mare
- 18 S † Sf. Atanasie și Chiril, Arhiep. Alexandriei
- 19 D **Cuv. Macarie Egipteanul; Sf. Ier. Arsenie și Marcu; Sf. Mc. Eufrasia**

Duminica a 29-a după Rusalii (a celor zece leproși) Ap. Coloseni III, 4-11, Ev. Luca XVII, 12-19, glas 6, voscr. 9

- 20 L † Cuv. Eftimie cel Mare; Sf. Mc. Vas și Eusebiu
- 21 M Cuv. Maxim Mărt.; Sf. Mc. Neofit, Evghenie, Candid, Valerian și Achila
- 22 M Sf. Ap. Timotei; Sf. Cuv. Mc. Anastasie Persul
- 23 J Sf. Sfințit Mc. Clement al Ancirei; Sf. Mc. Agatanghel
- 24 V Cuv. Xenia; Sf. Mc. Vavila, Timotei și Agapie
- 25 S †) Sf. Ier. Grigorie Teologul; Cuv. Publie; †) Sf. Bretanion, Ep. Tomisului
- 26 D †) **Sf. Ier. Iosif cel Milostiv, mitropolitul Moldovei; Cuv. Xenofont, soția sa Maria și fiii lor, Arcadie și Ioan**

Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zahau) - Ap. I Timotei IV, 9-15, Ev. Luca XIX, 1-10, glas 7, voscr. 10

- 27 L † Aducerea moaștelor Sf. Ioan Gură de Aur; Sf. Marciana, împărăteasa
- 28 M Cuv. Efreim Sirul, Paladie și Iacob (Începutul Triodului)
- 29 M Aducerea moaștelor Sf. Sfințit Mc. Ignatie Teoforul
- 30 J †) **Sf. Trei Ier.: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur; Sf. Sfințit Mc. Ipolit, Ep. Romei**
- 31 V Sf. Doctori fără de arginți Chir și Ioan; Sf. Mc. Victorin

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:

Pag.

Ingredientele lumii moderne	1
Când nu te afli în biserică, să spui în sinea ta aceste trei cuvinte	4
Duminica nu-i a noastră, ci e a lui Dumnezeu!	6
Rodul și scopul rugăciunii	7
Strofe pentru suflet	8
Îngerii stau deasupra noastră, în Biserică	9
Să nu bârfești niciodată un preot, nici dacă e caterisit!	10
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfinții Trei Ierarhi	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

ec. Sorin Pavel

jr. Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Oxana Cliuciniov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi

Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424